

Larry Romanoff: Demokracie, nejnebezpečnější náboženství (1-3 část)

- CZ24 News | 12. listopadu 2022

Američané (a ano, i jiní, ale především Američané) byli vychováni v západním demokratickém politickém prostředí a od narození jsou přesvědčeni, že určitá forma volebního systému s více stranami, kterou můžeme volně označit jako „demokracii“, je i přes občasné nedostatky správnou a jedinou cestou, kterou Bůh zamýšlel, když stvořil vesmír. Není nespravedlivé konstatovat, že Američané obecně věří – protože je to tak od narození učili –, že všechny národy usilují o jejich nadřazenou a osvícenou formu vlády a že s rozvojem těchto národů budou přirozeně tíhnout k tomu, co Američané považují za pravdivé – že „demokracie“, ať už je definována jakkoli, je „univerzální hodnotou“, protože představuje vrchol civilizace. „Demokracie“ je totiž velmi často prezentována jako odraz „tužeb celého lidstva“.

Tyto názory a přesvědčení se však z velké části jeví jako neprozkoumané postoje, které zřejmě nikdy nebyly otevřeně zpochybněny nebo dokonce diskutovány, postoje, které díky intenzivní a neustálé propagandě po celé generace získaly status zjevných náboženských pravd, které nelze zpochybnit, protože jsou ze své podstaty nezpochybnitelné. Propagandistickými mýty a taktikami, které k této situaci vedou, jsem se podrobně zabýval v sérii článků v elektronické knize s názvem **Bernays a propaganda**. Obsahuje všechny potřebné odkazy a stálo by za to, abyste si ji přečetli a pochopili, jak hluboko to proniklo do americké společnosti[1].

Falešnou propagandistickou kampaň, jejímž cílem bylo vštípit americké psychice teologii demokracie, zahájili na počátku 20. století **Edward Bernays** a **Walter Lippmann**, dva Židé, kteří se řídili pokyny **Rothschildů** a londýnské City. Lippman a Bernays psali o svém otevřeném pohrdání „tvárnou a beznadějně neinformovanou veřejností“ v Americe. Již Lippmann napsal, že **lid je v demokracii jen „zmatené stádo“ „nevědomých a všetečných outsiderů“**, které je třeba udržovat jen jako „zainteresované diváky“, jež má ovládat „**tajná vláda**„. Došli k závěru, že ve volebním systému s více stranami (demokracii) musí být veřejné mínění „**vytvářeno organizovanou inteligencí**“ a „inženýrsky řízeno neviditelnou vládou“, přičemž lid je odsunut do postavení neinformovaných pozorovatelů, což je situace, která v USA existuje bez přerušení již 95 let. „Vědomá a inteligentní manipulace s organizovanými zvyky a názory mas je důležitým prvkem demokratické společnosti. Ti, kdo manipulují tímto neviditelným mechanismem společnosti, tvoří neviditelnou vládu, která je skutečnou vládnoucí mocí naší země.“[2]

Bernays tvrdil, že je nutné aplikovat „**vědeckou disciplínu**“, tj. psychologii propagandy, na fungování demokracie, kde by jeho sociální inženýři „**poskytli modernímu státu základ, na němž by se mohla realizovat nová stabilita**„. To Lippmann označil za nutnost „**zpravodajské a informační kontroly**“ v demokracii a konstatoval, že propaganda „má v našem demokratickém systému legitimní a žádoucí úlohu“. Oba muži si představovali moderní americkou společnost jako společnost ovládanou „**relativně malým počtem osob, které rozumí mentálním procesům a sociálním vzorcům mas**„. Pro Bernayse to byl „logický důsledek způsobu, jakým je naše demokratická společnost organizována“, aniž by si všiml, že to byli především jeho židovští evropští páni, kteří ji takto organizovali.

Lippman a Bernays nebyli ve svém zvráceném pohledu na propagandu jako na „nutnost“ demokracie nezávislí, stejně jako nebyli nezávislí ve válečném marketingu, své teorie a návody čerpali od svých sionistických pánů v londýnské City a ve skutečnosti je testovali ve Velké Británii, než je přenesli do USA. Volební systém více stran nebyl navržen a zaveden proto, že by byl

nejpokročilejší formou vlády, ale spíše proto, že sám o sobě nabízel největší možnosti ke korumpování politiků cestou kontroly peněz a k manipulaci s veřejným míněním prostřednictvím kontroly tisku. Ve své knize „**Inženýrství souhlasu**“ **Bernays** otevřeně prohlásil, že „*inženýrství souhlasu je samotnou podstatou demokratického procesu*„. Jinými slovy, podstatou demokracie je, že **několik „neviditelných lidí“** manipuluje zmatené stádo, aby uvěřilo, že ovládá transparentní systém vlády, a to tak, že si vybere **jednoho ze dvou předem vybraných kandidátů**, kteří jsou již koupeni a zaplacení stejnými neviditelnými lidmi.

Po politických důsledcích války ve Vietnamu a Nixonově rezignaci se Bernaysova tajná vláda rozjela naplno a americká politická scéna se navždy změnila. Důležitou součástí tohoto „**demokratického overdrive**“ bylo v roce 1973 vytvoření amerického think-tanku s názvem „**Trilaterální komise**“, který se zaměřil na „križi demokracie“, jež vykazovala jasné známky toho, že se dostává tam, kam by se nikdo dostat neměl. Jejich první velká zpráva, kterou vydala Newyorská univerzita v roce 1975, nesla název „**Krise demokracie**„[3][4] a jejím hlavním autorem byl harvardský profesor **Samuel Huntington**. Huntington v ní uvedl, že „*šedesátá léta byla v Americe svědkem vzestupu demokratického nadšení*“, přičemž se znepokojivě zvýšila účast občanů na pochodech, protestech a demonstracích, což vše svědčí o „opětovném prosazování rovnosti jako cíle ve společenském, ekonomickém a politickém životě“, přičemž rovnost je něco, co si žádná demokracie nemůže dovolit. Tvrdil: „*Podstatou demokratického vzestupu v 60. letech bylo všeobecné zpochybnění stávajících systémů autority, veřejné i soukromé. V té či oné podobě se projevovala v rodině, na univerzitě, v podnikání, ve veřejných i soukromých sdruženích, v politice, ve vládní byrokracii a ve vojenských službách.*“

Huntington, který byl propagandistickým poradcem americké vlády během války ve Vietnamu, si dále posteskl, že obyčejní lidé již nepovažují elity a bankéře za nadřazené a necítí se povinni je poslouchat. **Huntington** dospěl k závěru, že USA trpí „**nadbytkem demokracie**“ a napsal, že „*efektivní fungování demokratického politického systému obvykle vyžaduje apatii a neangažovanost*“, a konstatoval, že to je zásadní, protože právě tyto vlastnosti veřejnosti „*umožňují efektivní fungování demokracie*„.

Svou zprávu zakončil konstatováním, že „zranitelnost demokracie, v podstatě „**krize demokracie**“, pramení ze vzdělanosti a participace společnosti a že národ potřebuje „**vyváženější existenci**“ s tím, co nazval „žádoucími hranicemi rozšíření politické demokracie„. Jinými slovy, skutečná krize demokracie spočívala v tom, že lidé začali věřit v tu část „**vlády lidu pro lid**“ a nejenže se skutečně zapojovali, ale začali pohrdat těmi, kteří zemi řídili pouze pro svůj vlastní finanční a politický prospěch a neposlouchat je. A řešením bylo samozřejmě zkonstruovat společenskou situaci s menším vzděláním a demokracií a větší autoritou tajné vlády. Demokracie podle Huntingtona spočívala ve zdání, ale nikoli v podstatě, v konstrukci, podle níž vychytralé elity vybíraly kandidáty, pro něž lid mohl předstírat, že je volí, ale kteří byli ovládáni svými pány a poslouchali je. Po této účasti na „demokracii“ se očekávalo, že se lidé vrátí do svého normálního stavu apatie a neangažovanosti.

Jinými slovy, hrozilo, že nevědomost nutná pro udržení systému vlády více stran bude narušena studenty, kteří se ve skutečnosti učili věci, které Bernaysova tajná vláda nechtěla, aby se učili. Komise prohlásila, že ji znepokojují zejména školy a univerzity, které neplní svou úlohu „**správně indoktrinovat mládež**“ a že „**v demokracii musíme být umírněnější**„. Odtud byla cesta vpřed jasná: mladí lidé v Americe budou nyní „**řádně indoktrinováni**“ jak veřejným školským systémem, tak univerzitami, aby se stali „**umírněnějšími**„. A více nevědomými.

Před Huntingtonem a studentským aktivismem šedesátých let jsme tu měli dalšího uznávaného odborníka na propagandu, politiku a fašismus v osobě dalšího amerického Žida **Harolda Lasswella**, který byl obdivně popsán jako „přední americký politolog a teoretik komunikace, specializující se na analýzu propagandy“, přičemž Lasswell byl podle svých slov „zařazen mezi půl tuctu tvůrčích

inovátorů v oblasti společenských věd ve dvacátém století“. Stejně jako před ním Lippman a Bernays a po něm Huntington a další zastával Lasswell názor, že demokracie se nemůže udržet bez důvěryhodné elity, která prostřednictvím propagandy utváří, formuje a ovládá veřejné mínění. Tvrdil, že pokud elity nemají potřebnou sílu, aby si vynutily poslušnost mas, pak se „**sociální manažeři**“ musí obrátit ke „zcela nové technice kontroly, z velké části prostřednictvím propagandy“, a to kvůli „**neznalosti a pověřivosti mas**“. Tvrdil, že společnost by neměla podléhat „demokratickým dogmatismům o tom, že lidé jsou nejlepšími soudci svých vlastních zájmů“, protože jimi nejsou. Dále „*nejlepšími soudci jsou elity, kterým je proto třeba zajistit prostředky k prosazení jejich vůle, a to pro obecné blaho*“. **Rockefellerovy** a další nadace a think-tanky tuto radu pomalu plní již téměř 100 let.

Demokracie byla na Západě vždy vyzdvihována jako nejdokonalější forma vlády, ale pod vlivem obrovské propagandistické kampaně se brzy proměnila ve vrchol osvícené lidské evoluce a v samostatné náboženství, a to nejen v myslech Američanů, ale na **Západě obecně**. Vzhledem k tomu, že volební systém s více stranami tvořil základ vnější (zahraniční a parazitické) kontroly vlády USA, bylo nutné tuto fikci vštípit přímo do americké psychiky. To se jim podařilo do té míry, že „**demokracie**“ se svými tisíci významy je dnes ekvivalentem **biblického úryvku - poselství od Boha**, které ze své podstaty nelze zpochybnit. Bernays a jeho lidé byli zdrojem hlubokého, trvalého - a zjevně falešného - přesvědčení v každém americkém srdci, že demokracie je „**univerzální hodnotou**“. Jedním z nejhloupejších a nejúpornějších mýtů, které tito lidé vytvořili, byla pohádka o tom, že jak se každý národ vyvíjí směrem k dokonalosti a osvícení, jeho DNA zmutuje a vyvine se u něj Bohem daná, možná genetická touha po politickém systému s více stranami. Toto přesvědčení je naprostý nesmysl, bez jediného historického či jiného důkazu, který by ho podporoval, hloupý mýtus vytvořený k dalšímu oklamání zmateného stáda.

V článku v NYT

Jason Stanley a **Vesla Weaverová** poznamenali: „*Filozofka Elizabeth Andersonová tvrdí, že když se politické ideály velmi rozcházejí s realitou, mohou nám samotné ideály bránit v tom, abychom tuto propast viděli. Když se oficiální příběh velmi liší od reality v praxi, stává se oficiální příběh jakousi maskou, která nám brání ji vnímat*“ [5]. To znamená, že pokud je propaganda nejen neustálá a všudypřítomná, ale pokud jsou její principy příliš vzdálené od faktické pravdy, ztrácejí oběti této propagandy schopnost oddělovat skutečnost od fikce a stávají se neschopnými rozpoznat rozpor mezi svým přesvědčením a skutečným světem a věří, že jejich svět odpovídá nábožensky inspirovaným principům propagandy, i když tomu očividně a zcela zjevně neodpovídá. Tato teorie není intuitivně zřejmá, ale je silně podložena fakty. Nedostatky, které jsou vlastní volebnímu systému více stran, jsou tak ohromující, tak oslnivě zřejmé a tak závažné, a přitom zdánlivě dokonale průhledné.

V následujících článcích této série se budeme věnovat těmto nedostatkům, jednomu po druhém. Na závěr bych rád uvedl jednu poznámku: V knize **Krise demokracie Huntington** otevřeně přiznal, že „**demokratický proces**“, tj. výběr podřízených vůdců a/nebo rozhodování o celkové trajektorii jakékoli instituce, by téměř nevyhnutelně vedl k selhání. Huntington: „*Univerzita, kde jmenování učitelů podléhá schválení studenty, může být demokratičtější, ale pravděpodobně nebude lepší. Podobně armády, v nichž byly rozkazy důstojníků podrobeny vetu kolektivní moudrosti jejich podřízených, téměř vždy na bitevním poli ztroskotaly. Arény, kde jsou vhodné demokratické postupy, jsou zkrátka omezené*.“ Pokud to není jasné, říká tento člověk, že „demokracie“ selhává všude, kde byla vyzkoušena, ale tvrdí, že je přesto „vhodná“ pro národní a jiné vlády. To je jeden ze schizofrenních nedostatků, které budeme zkoumat.

Parlamenty s gumovým razítkem

V západním tisku se často dočteme, že v Číně funguje parlament „**s gumovým razítkem**„. To není pravda a budu se tím zabývat níže, ale pokud chceme skutečný příklad parlamentu s gumovým razítkem, můžeme se podívat mnohem blíže k domovu – **do Kanady**.

V Kanadě se předseda strany, která vyhraje volby, automaticky stává premiérem. Ten pak vybírá kabinet, v němž zasednou ministři financí, zahraničních věcí, zdravotnictví atd. a kterýžto orgán určuje všechny zákony, jež mají být navrženy a schváleny. Tato jmenování provádí výhradně jeden muž podle své volby, přičemž členy kabinetu může libovolně jmenovat a odvolávat. Mělo by být zřejmé, že premiér bude do svého kabinetu jmenovat pouze osoby, které vidí svět jeho očima; hledá shodu a konformitu, nikoli různorodost a konflikt. Všichni musí číst ze stejného scénáře.

Předseda vlády určuje charakter a krajinu, „psychiku“ současné vlády, což se odráží ve výběru ministrů jeho kabinetu. **Žádný zákon nepostoupí do parlamentu bez souhlasu předsedy vlády.** Bez výslovného **souhlasu předsedy vlády** se vlastně žádná témata, ať už legislativní či jiná, **nedostanou k projednání v kabinetu**. Každý člen kabinetu, který si dovolí předložit nežádoucí témata, bude odstaven a/nebo odvolán. Když byl otec **Justina Trudeaua, Pierre Trudeau**, kanadským premiérem, jeho tradiční metodou jednání s naivními mladšími členy kabinetu, kteří se odvážili zpochybňovat nebo odporovat jeho návrhům, bylo pozorné vyslechnutí a následné konstatování: „*Má ještě někdo něco hloupého, co by chtěl říct?*“. Jednou to obvykle stačilo, členové kabinetu věděli, kde je jejich místo. Když se v kabinetu projednávají nové zákony nebo vládní iniciativy, může dojít k neshodám a otevřené debatě o detailech, ale **konečná podoba** bude nevyhnutelně taková, že bude odrážet přání předsedy vlády. Ve skutečnosti bude odrážet přání jeho externích manipulátorů a těch, kteří mu zaplatili kampaň za předsednictví, ale to teď nemusíme rozebírat.

Když se o nějakém právním předpisu rozhodne, je předložen Parlamentu k projednání, což je v reálném životě pouhý ústupek předstírané demokracii, protože je již rozhodnuto, že právní předpis bude přijat. **Opoziční** strana může v rámci možností **diskutovat**, což také dělá, ale **zákon vždy projde**, protože **vládní strana má většinu hlasů**. Ve skutečném světě politiky jsou **parlamentní debaty přetvářkou**. Poslanci vládní strany vždy debatují pro, zatímco poslanci opozice vždy debatují proti. Jediným záměrem opozice je zdržovat a brzdit vládu, případně ji ztrapňovat, a získávat politické body, které mohou být cenné v příštích volbách. Zdánlivým účelem opozice, jak se učí každé školní dítě, je udržet vládu v napětí a poctivosti, předložit alternativy, osvětlit nedostatky nebo nebezpečí, ale politický systém je poněkud prudší a záludnější. **Vládní politika v každé demokracii je docela špinavá záležitost, vůbec ne ten vznešený a nezištný systém, který se prezentuje v základních učebnicích.**

Když se hlasuje o novém zákonu, členové vládní strany vždy hlasují pro; nemají na výběr. Hlasovat proti návrhům zákonů vlastní vlády by znamenalo vystěhování ze strany a konec politické kariéry. To je prakticky neslýchané. Všichni opoziční poslanci samozřejmě hlasují proti návrhům zákonů, ale protože jsou v menšině, nemá to žádný význam a návrhy zákonů vždy projdou. **Žádný člen demokratického parlamentu** nesmí „hlasovat podle svého svědomí“, s výjimkou těch nejbanálnějších záležitostí, kdy souhlas udělí předseda vlády, a to se téměř nikdy nestane. Ve skutečnosti zpravodajská média způsobí velký rozruch, když předseda vlády občas poskytne členům své strany „svobodu“ hlasovat podle svého uvážení, a nikoliv podle toho, jak je jim řečeno, což je prezentováno jako skvělá věc. Bohužel je to vždy o nějaké banální otázce, kterou nelze unést nějakou ideologií.

Ve skutečnosti v **reálném světě demokratické politiky opoziční strana neslouží žádnému**

užitečnému účelu a ničeho nedosahuje, je to jen obrovská ztráta času a peněz. Opozice nemá žádnou moc ovlivnit dráhu vládnoucí vlády. Může pouze zdržovat, ale nemůže ovlivnit ani zabránit žádnému zákonu nebo opatření vládnoucí strany. Opozice je zcela vykastrovaná, naprosto bezmocná. V reálném životě je to tak zbytečný orgán, že jeho členové mohou rovnou odejít domů a připravovat se na další volby za čtyři roky.

Situace není jiná, pokud vládní strana nemá většinu křesel v parlamentu a je nucena vytvořit koalici s některou z menších stran. Dojde k určitému ústupku, ale v koaliční smlouvě bude uvedeno, že menšinová strana podpoří vládu při všech hlasováních v parlamentu, čímž si udrží většinu. Je pravda, že ideologie koaliční strany může zabránit předložení určitého zákona parlamentu, ale jinak je vše v podstatě stejné.

Nejenže se jedná o skutečný gumový parlament, ale v reálném světě demokratických systémů se jedná o **čtyřletou diktaturu jednoho muže**. Tak tomu skutečně je, přinejmenším v Kanadě, a podle dostupných informací je situace v podstatě stejná ve všech demokraciích, ať už západních či jiných. USA jsou vzhledem k odlišnému uspořádání výjimkou, ale výsledky jsou v mnoha ohledech srovnatelné.

Jediné místo, kde toto vyprávění naráží na potíže, je situace, kdy máme, jak se občas stává, slabého a/nebo nekompetentního premiéra a většina členů vlády a parlamentu ztratí důvěru ve svého vůdce a vynutí si změnu. Po změně se však situace vrátí k normálu, tedy k diktatuře jednoho muže a jeho parlamentu s gumovým razítkem.

V západní demokracii, jako je ta kanadská, má vůdce strany, **premiér, stoprocentní kontrolu nad svým kabinetem a kabinet má stoprocentní kontrolu** nad všemi hlasovacími otázkami předloženými sněmovně. **Předseda vlády** má také stoprocentní **kontrolu nad hlasováním** členů strany, kteří se mohou buď zařadit do řady, nebo stranu opustit, a to znamená, že celá strana buď „**orazítkuje**“ **přání a rozhodnutí předsedy vlády**, nebo bude politicky popravena. Musíte hlasovat pro svůj „tým“. **Činit jinak je kacírství a sebevražda**. V reálném životě tak máme ve skutečnosti **diktaturu jednoho muže**. Ve skutečnosti mají ceremoniální a gumové parlamenty právě západní země jako Kanada, nikoli Čína, a ty jsou „autoritářskými diktaturami“.

Čínský parlament

Zde je výňatek z článku z roku 2010 v londýnských Sunday Times:

Když se poslanci scházejí ve zdobených zasedacích místnostech Velkého sálu lidu, projevují jen malou ochotu zapojit se do ostré diskuse o aktuálních problémech – bydlení, inflaci nebo pracovních příležitostech. Ne nadarmo se o Celostátním shromáždění lidových zástupců říká příhodnými klišé jako „gumové razítko“ a „ceremoniál“.

Člověk by si skoro myslel, že jde o vtip, ale Timesy nás dále informují o některých aktuálních tématech, o kterých čínský parlament projevil „malou ochotu diskutovat“: „Jedna žena předložila návrh na zákaz všech soukromých internetových kaváren. Další návrhy zahrnovaly výzvu k zákazu národní hymny jako vyzváněcího tónu mobilního telefonu a jiný návrh na zákon požadující, aby manželé platili svým ženám mzdu za domácí práce.“ Co na to říci? Hanba čínskému parlamentu za jeho neochotu zapojit se do „tvrdé diskuse“ o těchto ožehavých otázkách.

Obyvatelé Západu jsou zvyklí na nabubřelé, frapantní a často dětinské pozéřské debaty, k nimž dochází v jejich parlamentech. V Austrálii a Jižní Koreji jsou „ostré diskuse“ doslova takové, protože zvolení poslanci se často bijí nebo po sobě házejí knihami a nábytkem. Ostatní západní parlamenty

na tom nejsou o mnoho lépe. V USA jeden senátor označil opozičního poslance za „pouhého zloděje slepic“; pravděpodobně ho zaujalo jedno z „horkých témat dne“. Lidé na Západě to kupodivu berou jako normální a různě – a prázdňě – to omlouvají. Pro nejvyšší představitele a úředníky národa by však neměla existovat žádná omluva pro takovéto emocionálně dětinské chování. Samotná nepřítomnost tohoto druhu nedospělé hlouposti v čínském parlamentu se používá jako důkaz jeho ceremoniálního a gumového postavení, což zřejmě naznačuje, že bez idiocie není moci.

Čína je řízena meritokracií s otevřenými dveřmi, která má téměř 100 milionů členů a jejíž prodlouženou rukou je národní parlament. NPC není razítkem pro neexistujícího komunistického diktátora. Každoroční zasedání celostátního parlamentu se konají v Pekingu, kde se schází téměř **3 000 poslanců a poradců, kteří zastupují 1,4 miliardy obyvatel**

Číny. Naznačovat, že se zásadní otázky neřeší, je nesmysl. Čínský systém je zkrátka jiný než v západních zemích a tento rozdíl je pravděpodobně mnohem lepší. Ještě jednou připomínám, že Čína je pluralitní společnost, velmi odlišná od USA a většiny západních zemí. Číňané diskutují a debatují stejně jako kdokoli jiný, **ale cílem je konsenzus ohledně toho, co je v dlouhodobém zájmu národa jako celku.**

To by mělo být pro obyvatele Západu snadno pochopitelné, ale možná ne. Zásadní rozdíl je v tom, že v případě jediné strany jsou všichni na stejné lodi a hledají nejlepší dlouhodobé řešení pro celý národ. **V Číně neexistují dva nebo tři „týmy“**, jejichž členové se zabývají především získáním kontroly v příštích volbách. Čínští vládní úředníci tedy nejsou „**politici**“, kteří soupeří na základě ideologie, ale spíše „**úředníci vládního managementu**“, kteří hledají řešení. Mělo by být zřejmé, že v tak velké parlamentní skupině budou zastoupeny názory ze všech koutů společenského spektra. Poslanci čínského parlamentu čtou naprosto stejný scénář, pokud jde o omlazení národa, ale ti uvnitř skupiny odrážejí všechny možné druhy názorů či postojů.

To platí stejně jako v případě korporace, kde mohou mít vedoucí pracovníci a členové představenstva zpočátku velmi rozdílné názory na budoucnost společnosti, ale jejich úkolem je spojit všechny tyto postoje do ucelené budoucí cesty. Může dojít k dlouhým a dokonce i bouřlivým diskusím, dokud se nepodaří všechny protichůdné názory uklidnit a sladit do jednomyslné dohody, ale přesto jsou všichni v „**jednom týmu**“ a hledají nejpříjemnější výsledek pro společnost jako celek.

Naproti tomu ve všech „**demokraciích**“ máme dvě nebo více stran, jejichž primárním zájmem není dobro národa nebo blaho lidí, ale **vyhrát příští volby** a být u moci. Řízení národa se tak redukuje na jakýsi týmový sport, kde je nejdůležitějším hlediskem vítězství „**našeho týmu**“. Je legendou, že každá takto řízená korporace směřuje k bankrotu, a nevyhnutelnou pravdou je, že tomu není jinak ani v případě vlády. To je jeden z nedostatků, který se v našich učebnicích pro základní školy opomíjí.

Ale je toho víc. Čínská kultura se od západní liší. Když poslanci čínského parlamentu projednávají nové zákony a nové pětileté plány, nejsou tam proto, aby vytvořili „televizní momentku“ nebo získali hlasy na úkor jiného – což o západních vládách nikdo tvrdit nemůže. Ti, kdo pracují v asijských zemích, vědí, že tam probíhá mnoho diskusí mimo internet, že debaty, kritické zkoumání všech aspektů otázek, provádí předem mnoho lidí v mnoha skupinách, dokud nedojde ke konsensu. Je nepochybně pravda, že mnohé z těchto diskusí jsou intenzivní, možná i vyhrcované, ale na rozdíl od USA, Kanady a Západu obecně Číňané raději hystericky nevyvěšují špinavé prádlo na světlo světa. Rodinné hádky se drží uvnitř domova, kam patří, a zahraničním sousedům se prezentují jednotnou tváří. Číně to nelze vyčítat. Když už, tak je NPC příkladem toho, jak dospělí lidé rozhodují bez dětinského pozérství a hašteření, které se odehrává v západních politických systémech. Tomu všemu samozřejmě napomáhá existence pouze jedné politické strany. Protože **neexistují žádné ideologické „týmy“**, které by vytvářely konflikty, členové se jednoduše pustí do práce. Mělo by být nápadně zřejmé, že tyto další politické strany nikdo nepotřebuje, ale jingoisté nedokážou uvažovat

jinak. Pro ně jsou vícenásobné strany teologické povahy.

Na významných parlamentních zasedáních Číny se obvykle předkládá konečná dohoda. Než jsou otázky předloženy čínskému parlamentu, mohou proběhnout měsíce diskusí v různě velkých smíšených skupinách, kde všichni jednotlivci zkoumají všechny alternativy, vyřazují nevhodné nebo neproveditelné, dokud se všichni neshodnou. Všichni se účastnili hodnocení, debat a již dosáhli hledaného konsenzu. Vznášet pak námitky je v jistém smyslu již pozdě. Poté provedou formální hlasování, aby jednoduše potvrdili již přijatá rozhodnutí. Takto se návrhy dostávají do bodu, kdy se o nich nakonec hlasuje, a proto obvykle získávají drtivý souhlas. Někdy se stane, že několik výtečníků s mimořádně pevným přesvědčením odmítne přistoupit na kompromis, a hlasují tedy proti návrhu, ale tito lidé jsou obvykle obstrukční a nepřiliš dobří „týmoví hráči“ a asi se ve vládním světě dlouho neohřejí. Je opravdu dost neupřímné naznačovat, že čínský proces je „gumovým razítkem“ schvalování lidmi, kteří nemají žádnou moc a žádné slovo. A je to obzvlášť pokrytecké, protože západní demokracie se samy nejvíce podobají tomu, co odsuzují.

Čínský systém má také „**opozici**“, ale tento orgán má dva zásadní rozdíly oproti západním vládám. Navíc funguje inteligentně, takže to jsou tři hlavní rozdíly. Za prvé, **nefunguje jako „opozice“**, ale spíše jako **poradní orgán**. Tento orgán má za úkol nejen **zvažovat směřování a politiku vlády, ale také navrhopvat alternativy** a předkládat doporučení. A vláda musí ze zákona všechny tyto konzultace zvážit a reagovat na ně – což také činí. Za druhé, tato opoziční skupina nejsou marginalizovaní „**ztroskotanci**“ jako v západních systémech, ale **druhá úroveň** mimořádně kompetentních lidí, **kterí nebyli vybráni** do nejvyšších vládních funkcí. A místo toho, aby tato druhořadá skupina přišla o všechny tyto odborné znalosti, byla vytvořena proto, aby přispěla k rozvoji své země.

Volba vedoucích představitelů vlády

Jednou z největších výhod Spojených států amerických je, že jsou skutečně zemí neomezených politických příležitostí, zemí, kde se prezidentem Spojených států může stát člověk bez vzdělání, výcviku či zkušeností, člověk bez inteligence a schopností, člověk s charakterem, který je mimořádně zkorumpovatelný. A mnozí to dělají. A nejen v Americe.

Jedním z nejoslnivějších nedostatků západního demokratického modelu je, že volení vládní úředníci nepotřebují pro výkon své funkce žádné kvalifikační předpoklady. Kvůli této esejí jsem se bavil s personálním ředitelem společnosti 7-11, který mě řekl, že při obsazování pozice vedoucího prodejny hledají osobu s dlouholetou úspěšnou praxí v maloobchodním marketingu a u všech uchazečů velmi preferují vysokoškolské vzdělání. Ale k tomu, abyste se někdo stal prezidentem nebo premiérem západní demokracie, žádné předpoklady nejsou zapotřebí. Jistě nejsem jediný, kdo to považuje za šílenství. Je vážnou obžalobou demokratického systému, že i vedoucí prodejny 7-11 musí mít minimální kvalifikační předpoklady určitého druhu, ale prezident USA nebo premiér Kanady či jiné západní demokracie je mít nemusí.

Ve volebním systému s více stranami (demokracie) se může o vedení země „pokusit“ kdokoli. Pokud uspěje, může utrpět ekonomika, miliony lidí mohou přijít o práci nebo o domov (nebo o život), ale on sám nic neztratí. V žádné jiné oblasti života není možné mít tolik moci a převzít tolik odpovědnosti, přičemž následky za neschopnost nebo špatný úsudek jsou tak malé. Je zde něco velmi špatného, čemu se západní lidé zřejmě nejsou schopni a ochotni postavit. Jak je možné, že si jako inteligentní lidé můžeme namlouvat, že je to ten nejlepší ze všech systémů? Už jenom na základě toho nemůže být nejlepší ze všech; vše nasvědčuje tomu, že by mohl být nejhorší.

Je v tom něco znepokojivě zvráceného, postoj, který naznačuje, že školy, nemocnice, korporace,

dokonce i charitativní organizace jsou nějakým způsobem „skutečné“ věci se skutečnými cíli a s potenciálně vážnými důsledky, pokud jsou špatně řízeny, ale že vláda nějakým zvráceným způsobem není skutečná, ale hra, kde účast nemá žádné požadavky a hrubé špatné řízení nemá žádné důsledky. Vláda, strategické řízení celé země je považována za druh týmového sportu, kde nezkoušenost a nekompetentnost nejsou rozhodujícími faktory pro získání pozice. Nezdá se vám, že na tomto obrázku je něco špatné? Něco je skutečně zvráceně špatně „vláda“ byla nahrazena „politikou“.

Zkusme si něco ujasnit: řízení země, rozhodování a realizace strategického směřování národa s desítkami či stovkami milionů lidí je velká práce s velkou odpovědností. Být vedoucím takového řídicího týmu je víc než nic. Předseda vlády nebo prezident země odpovídá za blaho všech občanů, za ekonomiku, za zahraniční politiku země a její vztahy se všemi ostatními zeměmi, za armádu a související rozhodnutí. Rozhodnutí této osoby mohou stát miliony životů, mohou zlepšit nebo zhoršit světový mír a bezpečnost. Odpovědnost je obrovská a jistě se všichni shodneme, že to není místo pro dítě, pro neznalého, nezkušeného a nevyškoleného člověka.

Abychom plně docenili tento fatální nedostatek západního modelu výběru vládních představitelů, bude nejjednodušší, když jej srovnáme s jiným druhem modelu. Navzdory očekávané lavině obvinění, že jsem širitelům čínské vlády, se podívejme na způsob, jakým to dělá Čína. K západnímu modelu se vrátíme na konci.

Výběr vedoucích představitelů čínské vlády

Trocha pozadí

Mnoho lidí na Západě má alespoň matné povědomí o čínském systému přijímacích zkoušek na vysoké školy Gaokao, které každoročně skládá přibližně 10 milionů studentů. Tento soubor zkoušek je poměrně náročný a možná i drsný, zahrnuje mnoho předmětů a zabere tři dny. Testy vyžadují široké znalosti, hluboké vědomosti a vysokou inteligenci, pokud má člověk uspět. Tyto zkoušky jsou založeny výhradně na zásluhách a zvýhodňování je nemožné. Studenti, kteří v těchto zkouškách dosáhnou nejlepších výsledků, patří mezi 1 % nejlepších z 1,5 miliardy lidí. Získání vysoké známky opravňuje studenta ke vstupu na jednu ze dvou nebo tří nejlepších univerzit, což mu prakticky zaručí skvělou práci po ukončení studia, vysoký plat a dobrý život. Pokud se posunete na nižší stupnici výsledků, jsou vyhlídky stále mizivější.

Málokdo ze Západu ví, že v Číně existuje také systém advokátních zkoušek, které musí složit každý absolvent právnické fakulty, aby mohl v Číně vykonávat právnickou praxi. U nich můžeme pominout slova „tvrdé“ a „přísné“ a přejít přímo k „přísným“. Tyto zkoušky vyžadují nejen vysokou inteligenci, ale i hluboké znalosti zákonů a široký přehled o všech právních záležitostech, a jsou tak obtížné, že se o ně mnozí odmítají vůbec pokusit. Ze zhruba 250 000 absolventů právnických fakult, kteří se ke zkoušce přihlásí, jich jen asi 20 000 zkoušku složí a získá kvalifikaci pro skutečnou právní praxi v Číně. Pokud se setkáte s čínským právníkem, můžete si být jisti, že máte co do činění s někým z horních 0,1 % z téže skupiny 1,5 miliardy lidí.

Tyto dvě položky uvádím jen proto, abych představil třetí – zkoušky do státní správy.

Císařské úřednické zkoušky byly před mnoha staletími navrženy tak, aby vybíraly nejlepší úředníky pro státní byrokracii. Trvaly až 72 hodin a k jejich úspěšnému složení bylo zapotřebí velkého rozsahu a hloubky znalostí. Jak poznamenal jeden z autorů: „Byl to mimořádně spravedlivý systém v tom smyslu, že samotná zkouška neměla žádné kvalifikační předpoklady.“ Zkoušku mohl složit téměř každý, i ten z nejméně vzdělané rodiny v nejchudším městě, a pokud si vedl dostatečně dobře, mohl nastoupit do státní služby a případně se vyšvihnout na vyšší manažerskou pozici. Z císařského systému se vyvinul moderní systém zkoušek pro státní službu, které dnes každoročně skládají

miliony absolventů. Jsou nesmírně obtížné. Ze dvou milionů uchazečů jimi projde jen asi 10 000. A to vám nezajistí práci; jediné, co získáte, je pohovor. Když se setkáte s někým, kdo nastoupil do státní služby v čínské ústřední vládě, můžete si být jisti, že mluvíte s člověkem, který je nejen neobyčejně inteligentní, ale také mimořádně vzdělaný a znalý široké škály národních otázek, a navíc patří mezi 0,01 % nejlepších z 1,5 miliardy lidí.

Ale tato zkouška je jen začátkem 30 až 40 let sbírání znalostí a zkušeností nutných k tomu, aby se člověk mohl stát členem čínské ústřední vlády. Nejlepší 1 % z této malé skupiny pak vytvoří politbyro a jeden z ni se stane čínským prezidentem. Tito lidé, kteří složili zkoušky do státní služby a stanou se vysokými úředníky a státními zaměstnanci v čínské národní vládě, vstoupili do celoživotní kariéry v ohromné meritokracii, kde povýšení a odpovědnost lze získat pouze na základě prokázaných schopností.

Zde bychom měli vzít v úvahu, že Číňané dosahují ve standardních testech IQ obecně asi o 10 % vyššího skóre než běloši ze Západu. Když k tomu připočteme čínský proces vyřazování 99,99 % nejhorších z nich a přidáme vyhlídku na vyřazování z 1,5 miliardy lidí, lze očekávat, že lidé v čínské ústřední vládě budou spíše kvalifikovanější než osoby ve většině ostatních zemí. A to také jsou. Smyslem tohoto článku je upozornit vás na rozdíl mezi kvalitou „politiků“ v západních zemích a čínských vládních úředníků. Rozdíl je tak obrovský, že srovnávání do značné míry postrádá smysl. Všichni čínští vládní úředníci jsou vysoce vzdělaní a vystudovaní inženýři, ekonomové, sociologové, vědci, často na úrovni doktorandů. Při návštěvě jakéhokoli špičkového univerzitního kampusu v Číně je každému jasné, že komunistická strana stále přitahuje ty nejlepší a nejchytřejší mladé lidi v zemi.

Někteří lidé vám budou tvrdit, že rodinné konexe v Číně mohou přinést práci ve státní správě pro některého z favorizovaných synů, což může být pravda v případě menších pozic na místní úrovni, ale je to velmi obtížné a nemožné na celostátní úrovni. Žádné konexe nikoho neposunou do vyšších pozic nebo na vrchol rozhodovací moci, což jsou místa vyhrazená pro osoby s hlubokými zkušenostmi a prokázanými schopnostmi. Pozoruhodné je také to, že rodinné bohatství a vliv nehrají při těchto jmenováních žádnou roli. Z nejvyššího čínského vládnoucího orgánu, pětadvacetičlenného politbyra, jich pouze sedm pochází z bohatého nebo mocenského prostředí. Zbytek, včetně čínského prezidenta a premiéra, pochází z prostředí, které neposkytuje žádné zvláštní výhody, a na vrchol se dostali pouze na základě svých zásluh. Ve větším ústředním výboru je těch, kteří mají privilegované zázemí, ještě méně. Odkazy v západních médiích na čínské „princezny“ jsou pouze urážlivou a ignorantskou rasovou nadávkou.

Je zde ještě jeden nesmírně důležitý rozdíl, o kterém se na Západě nikdy nemluví. V našich západních demokraciích máme „politiky“ a „státní úředníky“, což jsou dva zcela odlišné druhy, přičemž státní úředníci jsou ti, jejichž práce vyžaduje seriózní pověření, protože nemůžeme nechat volené nýmandy řídit náš Národní finanční úřad nebo dopravní síť. Tito lidé fungují navzdory politikům. Protože však Čína má pouze jednu „stranu“, nemá země nic, co bychom mohli označit za „politiky“; ve skutečnosti a realitě jsou všichni čínští vládní úředníci tím, co bychom mohli označit za „státní úředníky“. Všichni jsou to prostě manažeři na různých úrovních. Na Západě, a to na příkladu Kanady, se traduje, že vyšší státní úředníci na ministerstvech financí nebo zahraničních věcí obvykle pohrdají zvolenými politiky, kteří obvykle vědí jen málo, pokud vůbec něco, o skutečném fungování svých resortů a musí se obracet na státní úředníky, aby jim poskytli své znalosti. V Číně je tomu naopak, tam je ministr zahraničních věcí nebo financí nejvyšší zásobárnou znalostí. Je to v podstatě totéž, co bychom našli v jakékoli korporaci, kde je viceprezident pro finance konečnou autoritou, a nikoli „zvoleným“ vedoucím pracovníkem, jemuž bylo ministerstvo financí svěřeno jako místo, kde si může „vydělat, zatímco se učí“, což je to, co najdeme ve volební demokracii.

Světová univerzita číslo jedna

V Číně a už vůbec ne na Západě je málo známo, že v Pekingu se skrývá instituce, která je téměř jistě nejlepší univerzitou na světě, která se nepodobá žádné jiné a jejíž kvality v koncepci a provedení zahanbují všechny západní univerzity. Tato univerzita, někdy nazývaná „nejtajemnější školou v Číně“, je Ústřední stranickou univerzitou, jejíž seznam studentů i vyučujících řádově převyšuje vysoké školy jako Harvard, Cambridge nebo Sorbonna. Říci, že vstupní požadavky jsou extrémní, by bylo značně podhodnocené. Tohle není místo jako Harvard, kde za 5 milionů dolarů do nadačního fondu získáte přijetí pro svého přitroublého potomka, kterého budou učit především tzv. adjunktní „profesoři“ na částečný úvazek.

Univerzita byla původně založena v roce 1933 a jejím cílem je vychovávat a vzdělávat osoby, které složily úřednické zkoušky, a připravovat je jak na jejich kariérní růst, tak na povinnosti spojené s řízením nejlidnatější země světa. Je školícím pracovištěm pro budoucí vedoucí představitele země a jejím ředitelem je obvykle čínský prezident. Do dnešního dne tato univerzita vyškolila snad 100 000 vládních představitelů a vysokých úředníků. Škola není běžně přístupná veřejnosti, ale v posledních několika desetiletích tato univerzita nabízí některé postgraduální a doktorské programy na velmi vysoké úrovni pro přibližně 500 studentů, kteří nejsou úředníky, se zaměřením na filozofii, ekonomii, právo, politiku a historii.

Ve 100 hektarovém listnatém kampusu je mimořádný klid a na rozdíl od všech ostatních univerzit v Číně zde nevidíme žádná kola, ale místo toho jsou silnice před školními budovami lemovány černými audinami. Brány jsou pod ozbrojenou ochranou 24 hodin denně, sedm dní v týdnu, což je bezpečnost nezbytná pro ty, kteří zde studují – provinční guvernéry a ministry, úředníky mladého a středního věku, jejich hostující přednášející a někdy i nejvyšší představitele země.

Nejenže přijatí studenti jsou ti nejlepší a nejchytřejší z 0,01 % těch, kteří složili zkoušky do státní správy, ale profesoři na této Ústřední stranické univerzitě jsou světově unikátní, na hony vzdálení adjunktům na většině amerických univerzit. Zdejší profesoři jsou výhradně ti nekompetentnější v zemi. Mezi hostujícími přednášejícími jsou vysocí čínští úředníci a v případě důležitých debatních témat škola neváhá přivést nejuznávanější světové odborníky z jakékoli země na vše od ekonomie a mezinárodních financí až po sociální politiku, zahraniční politiku, průmyslovou politiku a dokonce i vojenské záležitosti. Dále jsou častými hostujícími přednášejícími často státní představitelé jiných zemí a další vysocí zahraniční hodnostáři, a to proto, aby čínští úředníci získali nejen pevné základy znalostí a dovedností potřebných k řízení Číny, ale také širší obzor a lepší pochopení různých kultur, hodnot a politických systémů.

Základem vzdělávací politiky školy je, že vše je na stole. Neexistují žádná zakázaná témata, a dokonce i reakční, revoluční nebo prostě jen bláznivé postoje jsou diskutovány, analyzovány a diskutovány až do vyřešení. Pokud je například tématem národní zdravotnictví, diskutuje se o všech možných plánech, problémech, řešeních, alternativách, zkoumá se, diskutuje, vysvětluje, přičemž jako referenční materiál je k dispozici libovolný počet významných odborníků. Po skončení těchto sezení budou mít všichni studenti o celém tématu znalosti na úrovni MBA nebo lepší. A to je pouze jedno z mnoha témat, s nimiž se setkají.

Uvážíme-li, že tito úředníci nastoupili do vlády s již tak vysokou úrovní vzdělání a s již prokázanou širokou úrovní porozumění a výjimečnou inteligencí, nemohou tyto další vrstvy školení a vzdělání nepřispět k působivé úrovni celkových znalostí a schopností celé vlády. Nic podobného na Západě neexistuje.

Obecně platí, že nejnadějnější mladí úředníci a úředníci středního věku navštěvují v různých intervalech tuto univerzitu, a to vždy až na jeden rok, aby si rozšířili své znalosti a porozumění všem otázkám týkajícím se Číny a státní správy, po čemž obvykle následuje povýšení. Stáže na Ústřední stranické univerzitě se střídají s rotací na nejrůznějších vládních odděleních na místní, provinční a

celostátní úrovni a také s úkoly v různých státních obchodních podnicích, a to jak domácích, tak zahraničních. Ve většině případů se tato pracovní a zkušenostní zařazení střídají s výukou na této univerzitě, přičemž si studenti osvojují to, co se naučili na svém předchozím zařazení, a získávají přípravu na své další působení.

Jednotlivec by mohl projít malou místní samosprávou, finančním oddělením podniku, pracovat jako vedoucí pracovník v místním zdravotnictví, vedoucí školství v provincii, stát se starostou malého města, vedoucím dalšího oddělení podniku, starostou většího města, guvernérem provincie, vedoucím pracovníkem nebo generálním ředitelem velké státní korporace a tak dále, přičemž by se mohl pokaždé vrátit na univerzitu, aby se dále vzdělával a školil. Tito lidé se neučí, jak být lepšími „politiky“; učí se, jak „řídit“ všechny aspekty země.

Hodnocení

V každé fázi, při každé vládní nebo podnikové funkci, jsou stávající pracovníci hodnoceni podle rozsáhlé škály kritérií. Ti, kteří budou i nadále vynikat, budou i nadále postupovat na posty se zvýšenou vizí a odpovědností. Ti, kteří se zdají být na hranici svých možností, budou odsunuti na vedlejší kolej. Nebudou odvoláni ani propuštěni, ale budou jim přiděleny funkce odpovídající jejich schopnostem, nad jejichž úroveň se již nemohou dostat. Z toho všeho vyplývá, že Čína má jediný vládní systém na světě, který zajišťuje kompetentnost na nejvyšších místech.

V čínském systému hodnotí vedoucí představitele a úředníky jejich nadřízení, nikoli nekvalifikovaní a neinformovaní „lidé z ulice“. Vezměme si starostu města v západní zemi. Kdo tuto osobu po jednom funkčním období hodnotí? Široká veřejnost, která nemá pro takové hodnocení ani vzdělání, ani zkušenosti. „Veřejnost“ nerozumí této funkci ani jejím požadavkům a nemá fakta, na nichž by mohla založit inteligentní hodnocení, což vede k tomu, že se z toho stává v podstatě soutěž popularity, v níž rozhodují povrchnosti. Kdybych vám položil otázku: Co dělá starosta města, málokdo by dokázal poskytnout souvislou odpověď. Říci, že „řídí město“, není odpověď. Pravdou je, že kromě vágních obecných pojmů máme o pracovních funkcích a povinnostech starosty jen málo znalostí a informací; žádné podrobnosti. Pokud se zdá, že se městu daří dobře, nemůžeme vědět, zda je to dáno starostovými schopnostmi, nebo okolnostmi, které nemůže ovlivnit. Nepříjemnou pravdou je, že místní občané, voliči, nemají možnost zjistit, zda je starosta dobrý nebo špatný, nekompetentní nebo zkorumpovaný, protože jim chybí nástroje a znalosti k rozumnému hodnocení.

V čínském systému (v rámci výše uvedeného „vzdělávacího procesu“) hodnotí starostu města jeho starší kolegové, muži, kteří byli starosty malých i velkých měst před jeho narozením, muži, kteří důkladně rozumí všem aspektům jeho práce a které nelze oklamat. Je to stejné jako ve firmě, kde hodnotíme například pracovní výkon regionálního obchodního ředitele. Kdo toto hodnocení provádí? Prodejci? Dělníci v tovární hale? Ne, ti na to nemají znalosti ani schopnosti. Hodnotí ho jeho nadřízení, kteří jeho práci důvěrně znají a jsou schopni přesně posoudit jeho výkonnost a jeho potenciál pro povýšení.

Vedoucí představitelé provinčních vlád jsou ve stejné situaci, kdy jejich výkon hodnotí jejich nadřízení, muži, kteří mají s řízením provincií obrovské zkušenosti, kteří opět své práci důvěrně rozumí a nedají se oklamat. Je zde však mnohem víc věcí, které se nikdy nedostanou do povědomí Západu. Muž (nebo žena), který prošel přijímacími zkouškami a nyní je v tomto celoživotním meritokratickém procesu, může být jmenován guvernérem provincie, ale není to odměna prestiže za předchozí dobré chování. Místo toho je to zkouška. Obvykle tento nový člověk přistupuje ke svému jmenování s jedinou otázkou: „Jak mohu zdvojnásobit HDP této provincie a zvýšit tak životní úroveň všech obyvatel? A zdvojnásobí HDP.

Uvedu vám příklad z reálného života, který je ve skutečnosti docela běžný. Nový guvernér si vyhléd

nejchudší místo v provincii a pověřil obrovský studijní tým, aby hledal možnosti pokroku. Jeho tým zjistil, že místní klima a půdní podmínky jsou vynikající pro pěstování určitých čínských bylin, a okamžitě se pustil do shánění rostlinného materiálu, budování infrastruktury a provádění nezbytných vzdělávacích programů pro zemědělce, jakož i do vytváření dodavatelských řetězců a marketingových postupů. Do pěti let vlastnili všichni obyvatelé oblasti vlastní nové domy a více než polovina z nich jezdila ve vozech BMW. Tyto ekonomické faktory jsou důležité, ale jsou pouze jedním z mnoha uplatňovaných opatření a právě na základě takových faktorů jsou kandidáti hodnoceni. Po úspěšném působení zde by se muž pravděpodobně vrátil na stranickou univerzitu k dalšímu vzdělávání, které by vedlo k dalšímu jmenování. Po třiceti až čtyřiceti letech této činnosti a při prokázání trvalých schopností by se tento muž mohl kvalifikovat pro členství v Čínském národním kongresu.

Srovnání

Srovnajte to se západním systémem, kde politici většinou nemají žádné užitečné vzdělání ani relevantní vzdělání či zkušenosti.

Jeden z nedávných kanadských premiérů, Stephen Harper, měl jen menší vysokoškolské vzdělání a jeho jediným zaměstnáním byla práce v podnikové podatelně, když vstoupil do zbytku zkrachovalé politické strany, stal se jejím předsedou a nakonec se skutečně krutým osudem stal premiérem, čímž Kanadu ve své nevědomosti nenapravitelně poškodil. Jeho nástupce Justin Trudeau byl propuštěný učitel (najděte si to ve vyhledávači; uvidíte, co najdete), jehož dlouholetý spolubydlící byl odsouzen k deseti letům vězení za provozování obrovského gangu s dětskou pornografií. V kanadské provincii Alberta byl nedávným premiérem středoškolský absolvent, bývalý televizní reportér, který proslul spíše tím, že byl protivný opilec, než inteligencí nebo schopností vládnout, a který zcela zničil pravděpodobně nejlepší systém zdravotní péče v Kanadě. Americký prezident George Bush proslul tím, že se chlubil, že nikdy nečetl žádné knihy, a byl téměř stejně bolestně neinteligentní jako Ronald Reagan, jehož jediným kreditem bylo, že byl filmovým hercem C-třídy.

Žádný z těchto mužů neměl životopis dostatečný na to, aby se mohl stát ředitelem obchodu 7-11, a žádný z nich neprojevil známky inteligence ani schopnosti řídit, ale směšný a absurdní politický systém jim umožnil stát se generálními řediteli států a provincií.

Zkoumání minulosti a referencí politiků v kterékoli západní zemi odhalí většinou sbírku politicky ambiciózních nešťastníků, kteří nápadně postrádají spásné vlastnosti a často jsou zkorumpovaní až do morku kostí. Bylo široce publikováno, že během dvou let po krizi na trhu s bydlením v roce 2008, kdy plných 50 % střední třídy přišlo o polovinu svého majetku, členové amerického Kongresu dramaticky zvýšili svůj majetek.

Není překvapením, že západní politici jsou z hlediska morálky i důvěryhodnosti hodnoceni hůře než prodáváci ojetých aut a prodejci hadů. V jednom nedávném průzkumu veřejného mínění v USA byli politici obou komor celého amerického Kongresu hodnoceni jako méně oblíbení než švábi a vši. Je přijímáno jako truismus, že všichni západní politici po svém zvolení dobrovolně opustí závazky, které dali lidem bezprostředně před svým zvolením, politická dvojtvárnost a vychytralost je ve všech západních společnostech přijímána jako normální. Je to tak pravdivé, že jeden americký komentátor nedávno poznamenal, že „všichni politici samozřejmě musí lhát, ale Clintonovi to dělají s takovou lehkostí, že je to znepokojující“. Něco takového je v Číně neslýchané. Otevřené lhaní lidem by bylo fatální, ale na Západě je nepoctivost vládních představitelů přijímána bez reptání.

V každé diskusi o vládních systémech Američané nevyhnutelně tvrdí, že „máme právo volit naše neschopné politiky“, což je měřítkem nadřazenosti jejich demokratického systému. Neumí si představit, jak bizarně a hloupě takové tvrzení zní inteligentnímu člověku z jiné země. Pokud se

chcete chlubit nadřazeností svého politického systému, pak mi řekněte, že je nemožné, aby vaše země zvolila v první řadě idiota. Neříkejte mi, že máte právo ho potom vykopnout. To je otevřené přiznání selhání.

Je třeba vzít v úvahu ještě jeden faktor, a to vzdělání a odbornou přípravu. Pro západní politiky, kteří vykonávají rozhodovací pravomoc při utváření země, ve skutečnosti neexistuje žádné řídicí vzdělání ani výcvik. Všechno je to jakýsi systém „vydělávej, zatímco se učíš“, zatímco v Číně je vstup do systému nemožný bez extrémních referencí, a jakmile se do něj jednou dostaneš, vzdělání a školení nikdy nekončí.

Tento systém je v Číně všeobecně dobře srozumitelný a dobře zapadá do čínské kultury a tradice, stejně jako odpovídá čínské psychice v jejich konfuciánském přehledu a touze po společenském řádu a (ano) harmonii. Západní svět tomu rozumí jen matně, pokud vůbec, a nevyhnutelně si vytváří nesprávné a často absurdní závěry o Číně a její vládě. Jen málo lidí ze Západu se obtěžuje zjistit si i jen základní informace o podobě čínské vlády a místo toho raději papouškují hloupé nesmysly o tom, že Čína je diktatura nebo, jak nedávno prohlásil jeden spisovatel, „hluboce tyranský režim“. O nic takového samozřejmě nejde; úroveň západní ideologické zaslepenosti a záměrné neznalosti je prostě děsivá.

Epilog

Jste-li Američané, zamyslete se na chvíli nad tím, jaké by to bylo, kdyby vaše země mohla určit a shromáždit 500 nejinteligentnějších, nejmoudřejších, co nejméně zkorumpovatelných, nejvzdělanějších a nejzkušenějších lidí v zemi, pak touto skupinou naplnit Kongres a vybrat několik nejlepších, kteří by se stali vůdci – prezidentem a členy vlády. Považte také, že tato skupina není rozdělena podle ideologií, ale všichni jsou součástí jednoho týmu a společně pracují na realizaci toho, co je pro Ameriku a Američany nejlepší. Jak by se vaše země změnila za pět let?

Nyní uvažujte o něčem jiném. Řada vládních úředníků, odborníků na zahraniční záležitosti, účastníků think-tanků a mnoho akademiků shodně tvrdí to či ono:

„Kdykoli se v domácí politice nebo v mezinárodních záležitostech objeví něco důležitého, neexistují žádné náhody. Když se stane něco významného, můžete se vsadit, že to tak bylo naplánováno.“

Volební systémy s více stranami (demokracie) jsou tu s námi již několik set let, ale zdá se, že za celou tu dobu nikoho nenapadlo (zřejmě kromě Číňanů), že vybírání nemytých a méněcenných lidí z ulic není ideální metodou pro dobrou vládu. Za ta staletí jsme měli desítky neúspěšných vlád, obrovských přehmatů všeho druhu, zhroucených ekonomik, opakovaných recesí a depresí, nekonečných válek a dalších věcí, které byly způsobeny „vládou lidu“ vedenou tisíci neschopných politiků. A přesto se zdá, že za všechna ta léta a nespočetné stovky voleb nikoho nenapadlo, že by seriózní reference o vzdělání a schopnostech mohly být zlepšením.

Mně je jasné, že kdybychom vybrali z celého národa ty nejlepší a nejchytřejší a poskytli jim rozsáhlé vzdělání a školení, vznikl by vládní úředník vyššího kalibru, a stejně tak je to jistě jasné i vám. Máme věřit, že za celá ta staletí jsme si to uvědomili jen my dva?

Když evropští židovští bankéři – chazarská mafie působící v londýnské City – podnítili sérii evropských revolucí, které nahradily panovníky, bylo jednou z jejich hlavních motivací vytvořit takovou formu národní vlády, která by znemožnila další vyhánění Židů z těchto zemí. Aby toho bylo možné dosáhnout, bylo nutné nahradit monarchii takovou formou vlády, kterou by bylo možné zcela

ovládat ze zákulisí, a výsledkem byl náš systém boje o moc, který se skládá z mnoha stran. Od počátku je také napadlo, že politicky ambiciózní, ale nemajetný, neinteligentní, neinformovaný a z velké části neschopný člověk z ulice se dá mnohem snáze koupit, ovládat a zkorumpovat, než by se dal zkorumpovat ten nejlepší a nejchytřejší v zemi.

Vezměme konečně v úvahu, že o této oslnivě zjevné a fatální vadě se nikdy nezmínila média, nikdy se o ní nehovořilo v našich učebnicích dějepisu nebo politologie, ani nikde jinde, alespoň pokud je mi známo. Namísto toho byla „demokracie“ povýšena na náboženství tak svaté, že pouhé zpochybnění jejího významu je považováno za vlastizrádné rouhání, a je od narození neustále propagována jako univerzální hodnota odrážející touhy celého lidstva. Divíte se proč?

AUTOR: Larry Romanoff

ZDROJ: The Unz Review

Překlad: Admin Nekorektní TOP-CZ